

AYTUNÇ ALTINDAL

DÜNÜN BELGELERİYLE
YARININ TARİHİ

DESTEK YAYINLARI: 886

ARAŞTIRMA: 209

AYTUNÇ ALTINDAL / DÜNÜN BELGELERİ YARININ TARİHİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaliođlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Editör: Ash Bahşı

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2018 (2.000 Adet)

3.-4. Baskı: Şubat 2018

5. Baskı: Eylül 2018

6. Baskı: Mart 2019

7. Baskı: Ekim 2019

8. Baskı: Mayıs 2020

9. Baskı: Ocak 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-360-7

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

AYTUNÇ ALTINDAL

DÜNÜN BELGELERİYLE YARININ TARİHİ

**Altındal “erken uyarıda” bulundu,
“işaret fişekleri” attı.
Ancak, uyarılar tarih oldu.
Yazılanlar ise gerçek!**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
VAKIFLARA DİKKAT.....	11
TCK’NIN 141. VE 142. MADDELERİ.....	15
KEMALİZM VE ANTİ-EMPERYALİZM.....	25
TÜRKİYE’DE KAPİTALİZMİN TOPLUMSALLAŞMASI VE KATILMA	37
“MİLLİ” BİLİM YOKTUR, OLAMAZ... ..	47
MEDENİ KANUNUMUZ VE AİLE REİSLİĞİ	55
İMTİYAZSIZ, SINIFSIZ, KAYNAŞMIŞ KİTLE İLKESİ VE DEMOKRATİK KATILIM.....	61
NİÇİN “FEMİNİZM” DEĞİL?	67
YÖNTEM VE YÖNTEMBİLİM ÜZERİNE.....	73
ANKET SORULARI.....	81
Ne Anayasalar Sevdim Zaten Yoktular	83

HÜKÜMET KORKAK MI?	89
NE BEKLİYORSUNUZ Kİ?	93
YELTSİN BİR “TRUVA ATI”DIR	97
GÜNEYDOĞU’YA İSPANYA MODELİ	101
SU YOKSA BARIŞ DA YOK	105
BALKANLARA BAK, PKK’YI ANLA	107
TÜRK-ABD İLİŞKİLERİ ÜZERİNE	111
DÜNÜN BELGELERİ YARININ TARİHİNİ YAZAR	115
YENİ KABİNE DEN YENİ POLİTİKA BEKLENTİSİ	119
KÜRT SORUNU MU, PKK TERÖRÜ MÜ?	123
LES ASPIN DE GİTTİ	127
AMERİKA’DA NELER OLUYOR?	131
NATO’dan Rusya’ya Sevgilerle	132
Ya İsrail Ne Yapacak?	133
ERMENİSTAN-KARABAĞ VE	
BİR PAZARLIK MODELİ	135
Finlandiya Faktörü	136
Gelelim Modele.....	137
Nedir Aland Modeli?.....	137
YAHUDİ MESİH ÖLÜM DÖŞEĞİNDE!	139
Nedir Mesih Olmak?	140
Ölünce Kavga Başlayacak	141
Devlete Karşı Mesih.....	142

HEBRON, YAHUDİ DEVLETİ Mİ?	143
Yahudilerin “Kara Ses”i.....	144
Batıcı Laiklere Yer Yok!	144
Kahane’nin Oğlu Yönetiyor	145
TÜRKİYE’DE KADIN	147
1915’te, ABD’de Durum	149
Eşit İşe Eşit Ücret	150
SIRPLAR VE OSMANLILAR	151
Şimdi İntikam Alıyorlar	152
Sırplar Yağmıyorlar.....	153
“Verir misiniz?”	154
YENİ VE MİLLİ	155
Yeni Deyince.....	156
Milli mi Milliyetçi mi?.....	156
Aktarma Yenileştirmecilik.....	157
BEYAZ SARAY’DAKİ GİZLİ TOPLANTI	159
TEHLİKE GELİYORUM DİYOR (1)	163
TEHLİKE GELİYORUM DİYOR (2)	167
TÜRK-ERMENİ İLİŞKİLERİNİN GELİŞİMİ VE 1915 OLAYLARI, SAHTE “ERMENİ SORUNU” VE SÖZDE “SOYKIRIM”	171
YENİ DÜNYADA GÖÇLER, KARŞILAŞILAN SORUNLAR, ÇÖZÜMLER	185

“BENEDICT TÜRK DÜŞMANLIĞINI BAŞLATAN PAPADIR”	191
EVRENDEKİ İLK KISKANÇ: TANRI JHVH	199
FENER DEVLETİ RESMEN TANINDI	205
Papa “Dua” Değil Meditasyon Yaptı.....	207
Başbakan Türkiye’yi Yanılttı	208
Deklarasyonu Kullanacaklar	208
İstedikleri Sonucu Almayı Başardılar	209
Benedictus’un Misyonu Farklı	209
‘MECBUREN CIA, KGB, MOSSAD AJANI OLDUK, ŞİMDİ VİS’İN ADAMIYIM’	211

ÖNSÖZ

Dünün Belgeleri Yarının Tarihi'nde yer alan yazılarımda ilginç saptamalar bulacaksınız. Bu yazılarımdan ilki "Vakıflara Dikkat" başlığını taşıyor. Söz konusu yazım 1974 yılında o zamanki CHP'nin yarı resmi yayın organı *Yeni Halkçı* gazetesinde yayımlanmıştı. Dikkat edilirse görülecektir ki, tam 33 yıl önce işaret ettiğim bu "vakıflar sorunu" günümüz Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin başını ağrıtan en önemli Avrupa Birliği zorlamalarından biri haline gelmiştir. Tıpkı yazımda yaptığım uyarı gibi!

Diğer yazılarımda da Türkiye'ye bir tür "erken uyarı" yapıldığı ve "işaret fişekleri" atıldığı kesindir. Özellikle "Ermeni Şantajı", "Kürt Sorunu Değil PKK Terör Sorunu", "Güneydoğu'ya İspanya Modeli", "Rusya ve Yeltsin" vd. yazılarda yıllar öncesinden yapılan uyarıları bulacaksınız. Bu yazılar yayımlandıkları tarihlerde birçok gazeteci, araştırmacı ve akademisyen tarafından iktibas edilmişler ve yorumlarda kaynak teşkil etmişlerdir. Ayrıca askeri ve idari ataşelikler dahil, devletin birçok kurumu tarafından değerlendirilmişlerdir.

Kitapta yer alan yazılardan birinin başlığı "Dünün Belgeleri Yarının Tarihini Yazar" şeklindedir. Bu yazıda, 1919 yılında Bolşevikler tarafından yayımlanmalarına izin verilen bazı Çarlık dönemi belgelerini bulacaksınız. O yıllarda özellikle de Ermeni meselesinde Çarlık Rusyası ile Almanya, Fransa ve İngiltere'nin, Osmanlı'ya karşı nasıl bir gizli plan hazırladıklarını ve bunu 1904 yılında imzalanan gizli bir anlaşmada ortaya

koyduklarını okuyacaksınız. Bu belgeler ilk kez 1993 yılında tarafımdan açıklanmıştı. Kitaptaki yazılardan biri benim için bir “anı” değerindedir. Bu yazı “TCK’nın 141. ve 142. Maddeleri” başlığını taşımaktadır. Bu yazıyı 1975 yılında hazırlamıştım ve 1976’da zorunlu göç nedeniyle bulunduğum Paris’te yayımlanmıştı. Bu daha sonra yasaklanacak olan *Dinmeyen* adlı şiir kitabım için yazdığım “önsöz”dü. Arkadaşlar bu yazıyı çoğaltıp o sırada Türkiye’nin çeşitli cezaevlerinde çile çeken bazı gençlere ulaştırmışlardı. İlginçtir ki, o gençler savunmaları sırasında bu yazıyı okudular ve ne mutlu ki tahliye edilmelerinde bu yazının da kendince bir katkısı oldu. Hazin olan şudur ki, ben kendi duruşmalarımda yazımı savunma olarak veremedim ağır hapis cezasına çarptırıldım. Kader işte... Neyse, burası Türkiye’dir ve böyle olaylar olur.

Dünün Belgeleri Yarının Tarihi Destek Yayınları’ndan çıktı. Destek Yayınları’nın değerli yöneticisi Yelda Cumalıoğlu’na, sevgili dostum Sezer Akarcalı’ya ve kitabın yapımında emeği geçen herkese çok teşekkür ederim. Umarım bu ciltte yer alan yazılar ağzınızda buruk bir tat bırakmaz.

Aytunç Altındal
12 Ocak 2007

VAKIFLARA DİKKAT...

Yeni Halkçı
27 Ocak 1974

Anamalcı düzen eleştirilirken, bu düzenin en önemli kurumlarından biri olan ve “varlıklı kimselerce, toplumsal gelişmeye çeşitli biçimlerde katkıda bulunmak amacıyla kurulmuş yardımsever kurumlar” diye kamuya tanıtılan “vakıflar” nenden se dikkatleri hiç çekmemektedir.

Basın, “Bu vakfı, çeşitli zorluklar içinde yükseköğrenimlerini tamamlamaya uğraşan asil gençlerimize yardımlarda bulunmak amacıyla kurmuş bulunuyorum” diyen vakıf kurucusunu “örnek insan” ilan ederek toplumunda hiç sevilmiyor dahi olsa etkili “beyin yıkayıcı” bir “campaign” ile “bir numaralı yardımsever” haline getirmektedir.

Oysa acaba vakıflar, sermaye çevrelerine yarı yarıya veya tamamen bağımlı olan yaygın organlarınca tanıtıldıkları gibi salt “yardımsever” kuruluşlar mıdır? Bunların biricik amacı, toplumsal gelişmeye çeşitli yönlerden, ellerinden geldiğince katkıda bulunabilmek midir? Yoksa, anamalcı düzenin bu en ustaca kurulmuş kuruluşların gerisinde yatan birtakım “parasal (!)” oyunlar mı vardır?

Türkiye’de bu konuda özlü incelemeler hazırlanmış değildir.

Biz burada bu konuya ünlü bir araştırmacının, Ferdinand Lundberg’in ünlü kitabı *The Rich and The Super-Rich*’inden

Amerika'daki vakıflara ilişkin bazı bilgiler aktararak değinmek istiyoruz.

İlkin, Lundberg'in kitabında verdiği bazı rakamları okuyarak Amerika'daki vakıfların genel görünümünü çizelim. Buna göre, 1910 yılında ABD'de topu topu 18 vakıf varken, bu rakam 1964'te vakıflar tarafından yapılan bir araştırmaya göre 15.000'e, Wright Patman adlı bir kongre üyesinin 1962 yılında yaptığı araştırmaya göre de (vakıf statüsü içinde yer alan her türlü kuruluş dahil) 45.124'e yükselmiştir. 1967 yılının başlarında ABD'deki 6.803 vakfın toplam servet değeri 20,3 milyar dolardır. Amerikalı süper zenginlerden Rockefeller'lerin 14 vakfı bulunmaktadır. Bunlardan on birinin servetlerinin toplam değeri 1.016.440.732 dolardır. Bu tutar, ülkedeki toplam vakıf servetlerinin yedide birine eşittir... ABD'deki en zengin vakıf Ford Foundation'dır. Serveti, 3.320 milyon dolar... Diğer zenginlerden Mellon'ların 4 vakfı 160.651.388 dolar, Du Pont'ların vakıflarının toplam serveti 500 milyon dolar, beş adet Carnegie Vakfı'nın toplam servet değeri de 413.465.429 dolardır.

Lundberg, Patman'ın bulgularına dayanarak vakıflarla yurtaşların gelirlerinin karşılaştırmasını da vermektedir. Buna göre, 1960 yılında incelemeye tabi tutulmuş olan 534 vakfın toplam geliri, aynı yıl için toplam yıllık geliri 0,48 milyar dolar olan 7.213.000 ailenin yıllık gelirlerinin yüzde 13'üne eşit bulunmaktadır. Bu yoksul ailelerin her birinin yıllık geliri 2.000 dolardan aşağıdır.

1960 yılına ait vakıf gelirleri toplamı, 1.034 milyar dolar olmuştur. Bu tutar ülkedeki en büyük 5 bankanın toplam yıllık gelirlerinin, vergiler çıkarıldıktan sonra kalan 864.435.000 dolarlık net kazançlarından yüzde 20 daha fazladır.

1951-1960 yılları arasındaki dönemde vakıflar tarafından dağıtılmakta olan yardımların, bursların, armağanların vb'nin toplamı 3.448.867.894 dolardır. Bu tutar vakıfların aynı dönem

içinde elde ettikleri 6.981.180.819 dolarlık hasılanın kabaca yarısı kadardır. Aynı dönem için vakıflar çeşitli masraflar olarak (maaşlar dahil) 721.199.586 dolar göstermiştir.

Lundberg, kitabında, vakıfların ikiyüzlü amaçlarla kullanılışlarını tüm ayrıntılarıyla açıklamaktadır. Bir vakfın kurulması kurucusuna ne gibi yararlar sağlamaktadır? Bunları kısaca görelim:

1. Kurulan her vakıf kurucusuna ilkin ün sağlamak ve kurucusunu toplumdaki “yardımsever, saygıdeğer zevat” arasına katmaktadır.

2. Kurulan her vakfın kurucusunun ilkelerini toplumun çeşitli katlarına, özellikle de gençlik/aydın kesimine aktarmakta ve bunları kendi düşünsel doğrultusunda çalışmaya şartlamaktadır.

3. Kurulan her vakıf sayesinde kurucu, servetinin bir kısmını veya tamamını vergi ödemeksizin kendi adını taşıyan ve kendi aile bireylerinden oluşan yönetim kurullarının yönettiği bir kuruma bırakabilir.

4. Kurulan her vakıf, kurucusu tarafından bırakılan serveti gene kurucusu adına çeşitli yatırımlara sokarak işletebilmektedir.

5. Kurulan her vakıf, kurucusuna vergi ödemeksizin mirasını vârislerine bırakabilme olanağını sağlamaktadır. (*Burada mirasın yönetimi dolaylı olarak murislere geçmektedir.*)

6. Kurulan her vakıf, çeşitli vergilerden muaf olduğu için (tıpkı dini kuruluşlar gibi) büyük sermaye birikimleri yapabilmektedir.

7. Kurulan her vakıf, bir şirket gibi yönetilmekte olduğu için ticari şirketlere rakip olabilmektedir. Genellikle şirketlere bağımlı veya şirketleri kendilerine bağlamış durumda olan vakıflar kanunen yararlanmakta oldukları çeşitli vergi muafiyetleri nedeniyle aynı vergi muafiyetlerinden yararlanamayan ticari şirketlerden daha avantajlı durumdadır.

8. Kurulan her vakıf desteklemekte olduğu bilimsel araştırma merkezlerince bulunan veya geliştirilen yeni bir teknik maddenin pazarlamasını kendisine bağımlı olan şirketler aracılığıyla sağlamakta ve büyük kazançlar elde etmektedir. (Vakıflar bu kazançlarından dolayı vergiye tabi değildir.)

9. Kurulan her vakıf hisse senedi ve tahvil alım satımlarına girip çıkarak bu borsada çeşitli dalgalanmalara sebep olabilir.

10. Kurulan her vakıf, kurucusu için bir “hayır” kurumu olduğu gibi bir de “vergi kaçırma kapısı” olabilir.

Sonuncusunu bir örnekle açıklayalım:

Diyelim ki özgün (orijinal) değeri 10 milyon dolar olan bir yatırımın şimdiki değeri 100 milyon dolar. Eğer bu yatırım sahiplerince satışa konulsa bundan 22,5 milyon dolar vergi kesilmesi gerekecektir. Ama eğer bu yatırım bir vakfa devredilir de vakıf bunu satarsa satıştan hiçbir kazanç vergisi ödemeyecektir. Yatırımı paraya çeviren vakıf bu likiditeyi “donor”a (teberru sahibine) yılda yüzde bir faizle geri verse parayı alan yılda sadece 1 milyon dolar faiz ödeyecektir. Ve eğer bu kimse de bu parasını vergi muafiyetli yüzde 3 faizli devlet istikrazlarına yatırmışsa her yıl 3 milyon dolar vergisiz kazanç sağlamış olacaktır. Bunun bir milyon doları düşürülürse donor hiç vergi ödemedi hem satışını yapmış hem kendisine yılda 2 milyon dolar vergisiz kazanç sağlamış hem de 100 milyon dolarlık devlet istikrazı sahibi olmuş olacaktır.¹

1. *The Rich and The Super Rich*, Ferdinand Lundberg, Bantam, 1969, s. 462-483. Türkçesi, *Para Babaları* adıyla E Yayınları arasında çıkmıştır. 2. cilt, s. 551-634.

TCK’NIN 141. VE 142. MADDELERİ

*Bu kısa inceleme 1976 yılında Paris’te yayımlanan
Dinmeyen adlı kitabın önsözüdür.
Bobigny, Eylül 1976*

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın² birinci kısmında yer alan genel esaslardan biri, “egemenlik”tir ve şöyle açıklanmıştır:

“Madde 6: Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletindedir. Millet egemenliğini, Anayasa’nın koyduğu esaslara göre, yetkili organlar eliyle kullanır.

Egemenliğin kullanılması, hiçbir suretle belli bir kişiye, zümreye veya sınıfa bırakılamaz. Hiçbir kimse veya organ, kaynağını Anayasadan almayan bir devlet yetkisi kullanamaz.”³

Açıkça anlaşılacağı üzere, TC Anayasası, tüm yurttaşlara;

- a. “Egemenliğin” kimin olduğunu,
- b. “Egemenliğin” sahiplerinin bunu nasıl kullanabileceklerini,
- c. “Egemenliğin” kullanımının, belli bir kişinin, zümrenin veya sınıfın tekeline sokulamayacağını, açıklamaktadır.

2. 1969, 1970, 1971, 1973 ve 1974 değişikliklerine göre yeniden düzenlenmiş tam metin Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve değiştirilen Anayasa hükümlerinin eski metinleri. Derleyen: Mümtaz Soysal, Siyasal Bilgiler Fakültesi Anayasa Hukuku Profesörü. Doğan Yayınevi, Ankara, 1975.

3. A.g.y., s. 9-10.

Bu durumda Türkiyeli yurttaşlar, “egemenlik” diye bir “şey”⁴ var; bizler bu “şey”i Anayasa’nın koyduğu esaslara göre yetkili organlar eliyle kullanırız ve bu “şey”in kullanılması hiçbir suretle belli bir kişiye, zümreye vs. şeklinde düşünmek-yapmak zorunluluğu⁵ altındadırlar.

Vatandaşa göre bu bir zorunluluktur, çünkü TC Anayasası’nda, “Egemenlik nedir?”, “Egemenlikten ne anlaşılmalıdır?” sorularının karşılığı yer almamaktadır. Yer almadığı içindir ki vatandaşlar, isteseler de istemeseler de “egemenlik” diye bir “şey” şeklinde düşünsel faaliyette bulunabilirler ancak.

Öte yandan, acaba TC Anayasası’nı hazırlayanlar “egemenlik”ten ne anlıyorlar? Yoksa, “egemenlik” onlar için de ister istemez, bir “şey” durumunda mı? Anlaşıldığı kadarıyla, Anayasa’yı hazırlayanlar için de “şey” durumundadır “egemenlik”. Nasıl imgeliniyorsa öylece kullanılan bir “şey”. Eğer “şey” olmasa onu bu soyut halinden ilerletip,⁶ en azından Anayasa’nın “Başlangıç” bölümünde maddi bir temele oturtmuş olmaları gerekirdi. Bu yapılmamıştır. “Egemenlik”in, presence in abstracto,⁷ bırakılması uygun görülmüştür. Buna karşılık, TC Anayasası, “hürriyete, adalete ve fazilete âşık evlatlarının uyanık bekçiliğine emanet”⁸ edilmiştir. Böylece, Anayasa’nın ön gerekçesi itibarıyla her Türkiyeli vatandaş, onu korumakla yükümlü bir “uyanık bekçi”dir. “Görünüş”teki antinomi şudur ki, Türkiyeli vatandaşlar, Anayasa tarafından kendilerine öğretilmemiş

4. Buradaki kullanımında, Latince res anlamındadır. Res kavramı, Latince de birçok anlamı içerir. Örneğin, gerçek, doğru, mesele, özellik/mülkiyet, tasarruf, avantaj, ticaret, dava ve res novae=devrim, respublika=devlet.

5. *Do ut facias* (Veriyorum ki yapabilesiniz), Roma hukukunun dört temel formülünden birincisidir. Bu formülde ifadelenen imperative=buyuruculuk esaslarından kaynaklanan zorunluluk anlaşılmalıdır. Marx’ın sözü edilen formülü yorumlayış tarzı için bkz. *Theories of Surplus Value*, part one, Progress Pub. Second Printing, 1969, s. 404.

6. “Soyut”tan “somut”a gidiş.

7. Soyut olarak mevcudiyet.

8. A.g.y., s. 8.

olan ve ancak ve sadece “şey” diye imgelendirebildikleri bir “egemenlik”in de “uyanık bekçiliğini” (!) yüklenmiş durumdadırlar. Kendileri açısından somut anlamı olmayan “egemenlik” adındaki bir “şey”i, buna rağmen savunmak zorundadırlar. Bir “millet” düşünün ki kayıtsız şartsız onun olan ve/fakat “o”nun ne olduğunu bilmediği bir “şey”in uyanık bekçiliğini yapıyor. Kendisinden “o”nun ne olduğunu bilmese de, “o”na inanması ve savunması isteniyor. *Credo quia absürdüm.*⁹

Şimdi denecektir ki, anayasalarda tanımlar bulunmaz. Anayasalar, genel esasları, yetkileri, görevleri, temel hak ve ödevleri belirleyen “genel hükümleri” içerirler. Bu doğrudur. Kapitalist-emperyalist ülkelerin ve bunların, ekonomi-politik bakımdan kendilerine bağımlı kılarak geri bıraktıkları ülkelerin anayasalarında daima “genel”, yani soyut¹⁰ esaslar ve bu soyut esaslar tarafından belirlendikleri için de ister istemez soyutlanan temel hak ve ödevler, yetkiler vb. yer alır. Ve işte bu nedenledir ki, sözü edilen ülkelerde anayasaların “genel hükümleri” ile aynı ülkelerde yürürlükte olan ceza yasaları arasında önü alınamayan bir dizi “ihlaller” sürer gider. Bir yanda anayasaların tüm vatandaşlara vazettiği hipotetik genel esaslar, bunların karşısında da somut, ölüm ya da ağır hapis cezaları yer alır. Bu ülkelerde yurttaşlar, bizzat oylarıyla onayladıktan ve savunmak durumunda oldukları Anayasa’ya uygun davranırlarsa, ceza yasalarının bazılarına göre ağır suç işlemiş sayılabilirler. Sayılmayabilirler de. Bu, ülkenin içinde bulunduğu şartlara ve iktidarı elinde tutanların isteğine göre ayarlanır. Mesele şuradadır ki, anayasalar milletin direkt oy kullanmasıyla onaylanır ya da onaylanmazlar; ceza yasaları ise sadece meclislerdeki “çoğunluğun” oylarıyla çıkartılırlar, milletin fiili

9. Anlamsız olduğu için (gerekçesiyle) inanıyorum. (N. B. “absürd”ü, “saçma” olarak değil, “anlamı olmayan; anlamsız” olarak aldım.)

10. “Genel” daima “soyut”tur. Bkz. Marx, *Grundrisse Introduction*.